

Bank øjeblikkelig følge den i Afgrunden. Som Følge deraf var han naturligvis energisk og virksom; og man maa jo paa en Maade beundre den Energi, der er udfoldet ved den Lejlighed, og at man kunde skaffe alle disse mange Penge til Veje. Man skaffede dem altsaa til Veje, og det lykkedes jo ogsaa at bevæge en baade forsigtig og dygtig Bankmand til at prøve at genrejse Banken.

Bagefter kan man jo kun beklage den Skæbne, som har ramt Bankdirektør Hassing-Jørgensen; han havde efter min Opfattelse fortjent det bedre, end det er gaaet ham. Jeg kan kun finde een Forklaring paa, at han gik ind til dette fortvivlede Forsøg paa at rekonstruere denne Bank, og det var, at han i Virkeligheden ikke havde bedømt Diskontobanken rigtigt. Han havde skabt den gamle Revisionsbank, og den var blevet, man kan sige en mindre, men en god og solid Bank, da han afleverede den og blev Minister; men han havde ikke rigtig givet Agt paa, at denne Revisionsbank i Mellemtiden var blevet sammensvejset med Diskontobanken og skulde være en stor Bank og derved var blevet indviklet i en Masse meget tvivlsomme Engagementer, Engagementer, som viste sig at være af en saadan farlig Karakter, at det var ganske umuligt selv for Hr. Hassing-Jørgensen at bringe Banken frelst derover.

Men, ærede Medlemmer, jeg skal ikke ved denne Lejlighed fortabe mig i disse gamle Affærer. Det er ikke min Hensigt her at ville grave op alt, hvad der kunde være at sige om den Katastrofe, som har ramt Diskontobanken. Vi har, efter min Formening, i saa Henseende faaet tilstrækkeligt i den lange Tid, vi beskæftigede os med Landmandsbanken, og vi er jo alle sammen blevet mere eller mindre forhærdede, saa der skal meget til at gøre Indtryk paa os. Naar vi nu hører, at Diskontobanken havde en enkelt Skyldner paa hvem den havde en Fordring paa 8 Mill. Kr., som var udækket, er det ikke saaledes længere, at vi slaar Hænderne sammen og siger: Kors bevare os, at man kan styre en Bank saaledes. Nej, vi siger: Var det ikke mere end 8 Millioner? Det er da mærkeligt, at det ikke var 20 Millioner! Vi er blevet præpareret af Skildringerne fra Landmandsbanken, og jeg finder ikke nogen Anledning til at komme yderligere ind paa hele dette sørgelige Afsnit af vor Bankhistorie. Hvad vi nu trænger til, er efter min Formening, at vi kan faa den størst mulige Ro om vort Pengevæsen her

i Landet; og jeg tror, at om Rigsdagen vilde vedtage dette Lovforslag og gøre det hurtigt, vilde man gøre, hvad man kan gøre for, at vi kan komme ind i en ny og bedre Periode for hele vort Pengevæsens Vedkommende; og man vilde desuden gøre de Indskydere, der er i Diskontobanken, en stor Tjeneste, idet jeg gaar ud fra, at der venter dem en Udbetaling af et halvt Hundrede Procent, saa snart denne Lov er færdig fra Rigsdagen.

Derfor synes jeg, at alt taler for, at Rigsdagen gør dette Forslag færdigt snarest muligt, og at vi derefter, saa vidt det er gørligt, ikke længere fortaber os i Bankskandaler, som har været en Ulykke for Landet, og som ogsaa har været en Ydmygelse for Landet.

Kragh: Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen mente, at jeg maaske vilde finde noget symbolsk i hans Optræden til Forsvar for et Provisorium, han, der for Aar tilbage begejstret gik i Kamp imod Provisorier. Jeg maa sige, at en saadan Symbolik har jeg ærlig talt ikke i denne Sag haft for Øje. Derimod er der maaske noget symbolsk i den Iver, som den højtærede Handelsminister her har udfoldet for gennem et Provisorium at sikre sig, det vil sige Staten, den absolutte og hele Indflydelse paa den Sags Ordning, som dette Provisorium angaar. Den højtærede Handelsminister har i denne Sag udvist en overordentlig Beslutsomhed, en Handlekraft, som maa siges at ville have været paaskønnelsesværdig, hvis den i det hele taget havde været paakrævet.

Den 18. Juli standser Revisions- og Diskontobanken sine Betalinger, og allerede den 21. Juli er den højtærede Handelsminister fremme med sit Provisorium, som nu i Henhold til Grundlovens § 25 forelægges for Rigsdagen. Og hvorfor foretog nu den højtærede Handelsminister dette Skridt? Jo, siger den højtærede Minister, der var en betydelig Indskyderkapital, der unægtelig kunde komme i Fare, og det er jo rigtigt. Indskyderkapitalen var henimod 140 Mill. Kr., og det er jo ogsaa rigtigt, at den kan komme i Fare, i hvert Tilfælde for en vis Del; vi maa haabe, at denne Del bliver saa lille som muligt. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har anslaaet den Del af Indskyderkapitalen, som er truet, til en Snes Procent. Om det er rigtigt, skal jeg ikke udtale mig om; man har jo forment, at der i Virkeligheden er Solvens til Stede, og man maa haabe, at det sluttelig maa vise sig at være Tilfældet. Men den Fare for Ind-